

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **C. R.**, zast. Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Moravská Ostrava – Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2016, čj. CPR-44545-3/ČJ-2015-930310-C220, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2016, čj. 20 A 1/2016 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Křížákovi, MBA, LL.M., advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 21. 5. 2015, čj. KRPE-41727-27/ČJ-2015-170022-SV, zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), na 40 dnů ode dne omezení svobody, tj. do 29. 6. 2015. Dalšími rozhodnutími téhož správního orgánu byla doba zajištění dále prodlužována, a to konkrétně rozhodnutím ze dne 24. 6. 2015 do 27. 8. 2015, rozhodnutím ze dne 24. 8. 2015 do 25. 10. 2015, rozhodnutím ze dne 23. 10. 2015 do 23. 12. 2015 a rozhodnutím ze dne 21. 12. 2015 do 21. 1. 2016.

[2] Žádostí ze dne 18. 12. 2015 se žalobce domáhal propuštění ze zajištění. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodla tak, že se této žádosti nevyhovuje a žalobce se ze zajištění nepropouští. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla mimo jiné, že žalobce vystupující původně pod jménem B. C. J. v řízení tvrdil, že je občanem Tuniské republiky. Velvyslanectví Tuniské republiky k žádosti o ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu uvedlo, že B. C. J. zůstává v Tunisku neznámým. Žalobce následně tvrdil, že je občanem Alžírské republiky, přičemž v alžírských dokladech má uvedeno jméno R. S.. Žalovaná odmítla žalobcovo tvrzení o neúčelnosti zajištění, neboť účelem zajištění žalobce je realizace jeho správního vyhoštění a k tomuto úkonu činila veškeré potřebné kroky. Žalovaná dále uvedla, že neshledala důvody pro uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nemá na území České republiky zajištěno žádné ubytování a „*v minulosti opakovaně vystupoval před českými, maďarskými a italskými orgány pod pozměněnými identitami a s vědomím, že nedisponuje platnými cestovními doklady a oprávněním k pobytu se pohyboval na území České republiky*". Žalobce taktéž v minulosti nerespektoval uložené správní vyhoštění.

[3] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. S žalobcovým tvrzením, dle něhož žalovaná nečinila potřebné kroky k naplnění účelu zajištění a byla liknavá, se krajský soud neztotožnil a uvedl, že „*[d]élka zajištění, resp.* [jeho] *prodlužování byla dána chováním žalobce, který činil vše* [pro to]*, aby jeho pravá totožnost nebyla prokázána.*"

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel") v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, resp. jejím doplnění, namítl, že „*sice po valnou část zajištění uváděl nepravdivé údaje, avšak v jeho případě tato skutečnost sama o sobě nemohla vést k tomu, že by mu nebylo možné zajistit náhradní cestovní doklad, a* ***to především z toho důvodu, že od samotného počátku jeho zajištění disponoval příslušný správní orgán hodnověrnými informacemi o tom, že je stěžovatel tuniské národnosti, a dokonce i jeho jménem (mírně zkomoleným přepisem z originálu v arabštině).***" Žalovaná nevyvinula v souvislosti se zjištěním stěžovatelovy identity dostatečnou aktivitu, neboť „*bylo* ***zcela zřejmé, že je minimálně stejně pravděpodobné, že se jedná o alžírského jako o***

pokračování

***tuniského státního občana**, policejní orgán během pěti měsíců zajištění neučinil jediný krok směřující k ověření stěžovatelovy alžírské identity. Tuto nečinnost jistě nelze omlouvat tím, že policie v zájmu snižování nákladů nejprve řešila otázku stěžovatelovy identity tuniské, protože právě protahování řízení vedlo k delšímu zajištění stěžovatele, a tudíž i vzniku zbytečných nákladů.*“ Pokud by stěžovatel svou pravou identitu nepřiznal, žalovaná by zřejmě nebyla schopna jeho totožnost zjistit ani v maximální lhůtě 545 dnů.

[5] Rozsudek krajského soudu je dle stěžovatelova názoru nepřezkoumatelný, neboť se s uvedenou argumentací nevypořádal. Pro případ, že Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost rozsudku v dané souvislosti neshledá, označil stěžovatel napadený rozsudek za nezákonný, „*neboť nijak nereflektoval nepřípustnou absenci snahy policie vypátrat skutečnou identitu stěžovatele, a tedy i co nejrychleji realizovat správní vyhoštění a tím přispět i k minimalizaci nutných zásahů do základního práva stěžovatele na osobní svobodu. Zajištění cizince nemůže v žádném případě sloužit jako jakýsi trest* sui generis, *a samotná skutečnost, že nespolupracuje s policií, nebo i uvádí nepravdivé údaje o své identitě, nemohou být důvodem pro prodloužení zajištění na jeho standardní maximální hranici.*“

[6] Napadený rozsudek je dále nepřezkoumatelný i proto, že se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované „*pro absenci vyjádření k své*[mu] *zásadnímu argumentu žádosti o propuštění, tedy nedůvodnosti výjimečného prodloužení zajištění pro nesprávný a nedůsledný postup policejního orgánu.*“

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázala na své rozhodnutí a uvedla, že dne 1. 2. 2016 byl stěžovatel vyhoštěn do Alžírska.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející trpěly vadami, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp.

jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozhodnutí krajského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků.

[12] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud údajně nevypořádal s jeho argumentací týkající se jím tvrzené pasivity žalované v souvislosti se zjišťováním stěžovatelovy identity. Krajský soud se však touto otázkou zabýval na straně 6 a 7 svého rozsudku, kde přehledně shrnul skutkový stav věci, její procesní vývoj i úkony, které žalovaná v průběhu řízení ke zjištění stěžovatelovy identity učinila. Krajský soud v dané souvislosti uzavřel, že *„[d]élka zajištění, resp. jejího prodlužování byla dána chováním žalobce, který činil vše proto, aby jeho pravá totožnost nebyla prokázána. Soud zdůrazňuje, že žalobce v průběhu prvých pěti měsíců zajištění tvrdil, že je Tunisan, mající pouze z rodiny jednoho bratra v Itálii. Teprve po usvědčení tuniskou konzulkou, že se nejedná o Tunisana, uvedl, že je Alžířan mající matku, dvě sestry žijící v Alžírsku a dva bratry v Itálii. Soud přisvědčil žalovanému, že činil potřebné úkony za účelem realizace vyhoštění a vzhledem k nesoučinnosti žalobce, předložení nevěrohodné totožnosti a dalších vylhaných údajů týkající se jeho osoby, které ztěžovaly realizaci správního vyhoštění, byly dány důvody pro postup dle § 125 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.*“ Na této úvaze nespatřuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke zjištěnému a krajským soudem popsanému skutkovému stavu věci nic nepřezkoumatelného.

[13] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stěžovatelově námitce, dle které se krajský soud údajně nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Krajský soud výslovně v této souvislosti konstatoval, že *„správní orgán přesvědčivě a dostatečně vyhodnotil podmínky pro zajištění žalobce a jeho setrvání v zařízení a odůvodnil i svou úvahu ohledně neuplatnění zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a soud se i v tomto s žalovaným správním orgánem zcela ztotožnil.*“ Jakkoli jde o vypořádání stručné, v kontextu celého odůvodnění napadeného rozsudku, v němž krajský soud přehledně popsal jak skutkový stav, tak také důvody napadeného rozhodnutí žalované, nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu nezpůsobuje.

[14] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nezákonnosti rozsudku krajského soudu, dle níž krajský soud *„nereflektoval nepřípustnou absenci snahy policie vypátrat skutečnou identitu stěžovatele*“.

[15] Nejvyšší správní soud zcela přisvědčil závěru krajského soudu, dle něhož to byl právě stěžovatel, kdo svým postupem délku zajištění prodlužoval. Žalovaná naopak učinila ve vztahu ke zjištění stěžovatelovy identity dostatečné kroky, neboť se obrátila na tuniské velvyslanectví, na němž byl uskutečněn i konzulární pohovor se stěžovatelem. Výsledkem tohoto pohovoru bylo vyvrácení stěžovatelova tvrzení o jeho tuniské totožnosti, kterou stěžovatel do té doby označoval za pravou. Až následně stěžovatel odhalil svou skutečnou alžírskou identitu. Nelze přitom žalované vytýkat, že nejprve ověřovala totožnost, již stěžovatel označil za pravou, a na alžírské velvyslanectví se obrátila teprve poté, kdy stěžovatel odkryl své pravé jméno a alžírské státní občanství.

pokračování

[16] Dle § 125 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je přitom žalovaná oprávněna prodloužit zajištění cizince nad maximální dobu 180 v případě, že *uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu*. Vzhledem k tomu, že stěžovatel takřka po celou dobu správního řízení uváděl smyšlenou totožnost, žalovaná nepochybila, pokud stěžovatelově žádosti o propuštění ze zajištění nevyhověla. Stejně tak se pochybení nedopustil ani krajský soud tím, že uvedený postup žalované aproboval.

IV.
Závěr a náklady řízení

[17] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalované nevznikly náklady nad rámec její úřední činnosti, nemá ani jeden z nich dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Ustanovenému advokátu se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 3100 Kč za jeden úkon právní služby (sepis doplnění kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3400 Kč. Jelikož ustanovený advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, Nejvyšší správní soud přiznanou odměnu navýšil o sazbu této daně ve výši 21 % na výslednou částku 4114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu